

Álom a kenyérszelő késről

*Szétszakadt szívem egy nagy, piros virág.
Ahány a szirma, én annyi voltam itt.
Barbár ha voltam, elűztek szent libák,
s barbároktól óvtam Róma falait.
De végül is engem igazán ki lát?
Ó, csak szemetek csöndje nyugtalanít.*

*Mert tudjátok meg, addig meg sem halhat
létező, míg halló fültre nem talál.
Egyet, egyetlenegyét aki hallhat —
tenyerében tiszta vízzel telt pohár,
s kopónak se int, míg a vándor hallgat
a súly alatt, mellyel nem bírt a halál.*

*Halljátok, hiába ringok kötélén!
És hiába rejt a temetőgdör.
Majd túl a homályon, túl a nagy éjen
árnyam a fullatag városokba tör,
s mélységes álmú telihold fényében
kulcsrazárt ajtókat ver az ököl.*

*És megláttok izzó felismeréssel,
táruul a ház, a tűz rőzsébe harap,
ott döfjetelek át kenyérszelő késsel,
hogy kezetekből vegyem nyugalmamat.
Míg el nem nehezültem ennyi fénnel,
éreztem a hús, s egyre új sebe fakadt.*

*Egy jázminág alatt a föld elmerül.
Gyermekké újul minden fáradt ízem.
Körém a holtak családi köre gyűl,
szomjú tánc alá szárnyas hárfa zizzen.
Boldog halál, már nem vagyok egyedül.
Menyasszonyok közt jön a szelíd Isten.*

Ötven évünkre

FODOR ANDRÁSNAK

Ott, Katmandúban ami megesett,
a költővel mindennap megesik.
Vállból, combtöből metszett végtagú
torzó a margitszigeti kosárban.
Nyelvét kényura nyomban kitépte,
mihelyt első gyanútlan verse kelt.
Irkalap-fehéreként számárfülét
kiszúrt szemébe begyúrta az úr.
Már nem nézhet vissza eltökélten
képmásunk taszigálva Istenig,
ki jászolágy szénáján könyökölt,
s oly képpé vált kinek-kinek: vágyunk
tengerár erejű betelte lett.
Értelmünk majomház-rácsa olvadt,
s a jászolágy szénáján sötétlő
testnyomunk gödrével összeérve:
a szárnyas nyom, sarkunkig borító
szárnytollainak árnyék-corpusa
ránk bizonyította, hogy megölelt.

De Katmandúban ami megesett,
a költővel mindennap megesik.
Öngyilkosok akváriumában
kék-vörös csövek kígyói szegzik
poklág fülelő műszerekhez.
Fekete frakkjuk alá rejtik esti
bőregér-szárnyuk a porkolábok.
Lesik papucsban csoszogva körül
— ők már a medve bőrére ittak! —,
vajon a keselyűknek vetett máj,
a szelindek-pofaszórt befestő
véres szív helyett még meddig lüktet
csillagok hajszálerein függve?
És az üresen sugárzó kasból
a vers kiszól. Zizeg, mint jászolágy.
Bőregér-hártya vinnyogva olvad.
Szeneszák-fekete frakkjuk reped.
Sírásó lapátja röpit rögit.
De látszik két testnyom! S egyik szárnyas!
Onts rájuk kloákát! Rakj tömegsirt!
A föld felét zárd rájuk szögesdróttal:
Fejtől bokáig szárnyal betakart
testnyomuk gödre rögön átmélyül.

Éjszaka-nevére

1

Idegeim rózsaszín s hófehér
liánja engem is, téged is összekötött.
Dobolás gyermek- s üvegszívünkben
ingatag patával valamit összetörött.
Késélen kaptató lovam vonzzák
olvatag, fekete pillék a szemed fölött.

2

Így találtuk a lebegő menny
lámpás buborék köveiben
(déresés túsarkú cipői puhán kopogtak)
iszony-párunk, egymásnak háttal,
kőbordámat kezed nyomával,
ó, a két egymás által kitaszítottat.

3

Ingaként az ég kapujában
lebbenő örömünk elnehezült.
Domborulatunkra az árnyék
— ijedt gyászhuszár a bakra — felült.
— Kocsis vissza! A földre velünk!
Oda, hol egymás holdja leszünk.

4

Ismeretlen fekete arcán a földnek
leejtett minket a muzsika szárnya.
De négy szemünk most egyszerre látott
mindent:
— Itt az Éden! Tigrise, Eufrátja,
kiáltoztuk (s jó volt partjain heverni).
Ormos fa érett rőt almát teremni.

5

Isten lépteit halljuk a fügefaerdőn.
Lélegzetfojtva bújnánk csalánszőnyegén.
Dideregve, láztól dobogsz, fölhasított föld,
ijesztő mélyből ömlik a szíved át belém.
Korom marad csak, hol kétfelé válik a szánk
Óvó madárszülőmnek szárnya arcomba szánt.